

Grund til at gjøre en saadan Forskjel. Den ærede Finantsminister talte om Resolutionen af 1ste Juli 1846, og sagde, at den havde anvendt samme Regel paa alt Krongodset, og at der altsaa var derved givet en bestemt Regel, som man nu vilde forlade, naar man etablerede en Forskjel, ligesom og at Thinget havde bifaldet, at den samme Fremgangsmaade var anvendt baade paa det ene og det andet Slags Krongods. Men, mine Herrer! dette er dog sandelig en underlig Anvendelse af Bestemmelsen af 1846 netop i det Tilfælde, man gaaer fra den. Der er nu Spørgsmaal om, at gaae fra Resolutionen, der er Spørgsmaal om aldeles at forlade den; men i samme Tilfælde, man forlader den, siger man, at man skal holde paa den (Tscherning: Man skal holde paa det, man kan bruge af den). Ja paa det, som det ærede Medlem kan bruge af den (Latter). Altsaa, mine Herrer! idet man forlader Resolutionen, holder man sig dog til eet Punkt i den. — Af denne Resolution, som indeholder de bekjendte, for alt Krongodset hidtil gjældende Regler, vil man bortkaste Reglen om $\frac{1}{3}$ ikke af Eiendommens Værdi som fri Selveier bondeeiendom, men $\frac{1}{3}$ af Arvefæsteeiendommens Værdi, denne Regel, som hidtil er anvendt overalt paa Krongodset, den vil man kaste overbord, medens man dog i andre Henseender vil følge Resolutionen, det kalder jeg ikke praktisk, ikke historisk. Naar man forlader denne Resolution, saa maa man gaae tilbage for det gamle Krongods Besiddende. Den Regel, som indeholdes i de ældre Resolutioner for disse Godsers Bestyrelse, det er det Historiske, det Praktiske. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at Bønderne paa disse Godsers ikke havde noget Retsskrav ifølge hine gamle Resolutioner, derpaa havde han i og for sig ikke behovet at gjøre opmærksom; thi vi vide meget vel, at Udvalgets

Flertal, hvortil han hører, ikke vilde have foreslaaet et Retsskrud, og det havde dog været et Retsskrud, om Udvalget, støttende sig paa disse Resolutioner, havde foreslaaet Andet end de hjemlede. Denne Bemærkning af den ærede Ordfører var altsaa overflødig. Ikke desto mindre har i sin Tid Domainedirecteuren her i Thinget med god Grund gjort opmærksom paa disse tidligere Resolutioner, nemlig som Hjemmel til den særegne Fremgangsmaade, der er bleven fulgt, nemlig Hensyn til Indtægtsværdiberegningen paa disse Godsers; men den ærede Domainedirecteur mærkede dog selv, da han kom til at omtale de senest tilkjøbte Godsers, at hans hele Argumentation begyndte at briste for ham. Han bemærkede nemlig, at, hvad de senest tilkjøbte Godsers angik, „saa passede disse Resolutioner ikke saa ganske“, skøndt rigtig nok ved en kongelig Beslutning Godsset Frederiksgave ogsaa var undergivet Resolutionen af 1ste Juli 1846. Paa Grund af disse Godsers mindre Betydning og ringe Forfatning troede Domainedirecteuren, at de maatte tilstaaes samme Begunstigelse som de gamle Krongodsers. Altsaa det oprindelige Udgangspunkt har den ærede Domainedirecteur maattet erkjende her at være bristet ham. Spørgsmaalet er altsaa i Grunden kun, om der ikke for disse Godsers Besiddende i Forholdets Natur er saa god Grund til at holde sig til det, som man ellers holder sig til, nemlig en Taxation af Godssets Capitalværdi som fri Eiendom i Handel og Wandel, at man ikke uden tilstrækkelig og særdeles gyldig Grund skal fravige det. Det er dette Princip, som Forslagsstillerne, som jeg har troet, at man maatte opretholde, fordi Principet som saadant er vigtigt, og fordi det altid hæver sig af saakaldte „praktiske“ Grunde at kaste de Principer overbord, som man ellers erkjender for rigtige.